

26.
И въ нѣщо като не търпѣе нѣкой
да те поправѣ — самъ отъ насъ ти, княже,
не се ли отъбѣи? — Погова царствѣ,
като видѣ това, на мене само
народъ ~~и~~ и зѣмѣта повѣри.
И азъ, кнѣстѣина, не за бѣда
на царството приехъ. Войната въ мѣста
се свърши съ миръ, и нито нѣва руска
зѣмѣ ний не отстъпихме на краѣ.
Отъ хановата орда застрахени,
ний срещу хана вдигнахме дори
и кнѣмекѣиха му — и той отъ страхъ изотѣ
ний бунта перемѣски потушихме,
отъ шведитѣ се оградихме
съ примирѣе. Съюза затвърдихме
съ съ царя на Кемскъ и съ съ Дания,
а съ Англия подписахме ний договоръ
търговски. За московскитѣ търговци
той може би е неизгодно, но
отъ него полза има цѣлата
зѣмѣ. И это — въ моя часъ, когато
запомна вѣче Русь да се свърже
отъ смутовѣтъ и бедитѣ тежки —
ти, княже — съ укоръ азъ сега това
не ти го казвамъ — ти съ сѣтовитѣ брата